

hoidis ennast tarkaste, et ta ühtlast ennast
ei armastand, kui tõist. Kui wahhest
ühhel lapsel illosam näggo olli, kui toisel,
ja kui se laps wallato ja tiggil olli; siis
ei andnut ta temmale armo, waid nuht-
les tedda kowwaste. Sest temma ütles
ennesa meeles: „Zummil on mulle neid
„lapsi keif andnud: igga üht Zummil
„minno käest jälle küsib. Armas Zum-
„mal, anna mulle õiged moistus, et ma
„jouaksin neid kaswatada kolbolisfiks in-
„nimesfiks!“ — Kui üks temma lastest
surri; siis olli ta südda kurb, agga tem-
ma ei löinud jälledaks. Temma teggi
keif mis ta agga joudis tehha, et ta tem-
ma lapse igga pitkendaks; agga kui üst
ennam ei aineid; kütis temma Zummilad,
ni pea kui walli kurbdus temma südda-
mest sai lahkonud. Sest temma ütles:
„egga mo laps sepärrast hukkas olle, et
„ta surnud on, Ma tean Zummala san-
„nast, et hing ei surre, waid ühhe par-

„rema ja iggawesse ello pärrib.“ — Tem-
ma näggi ka rõmo omma lastest, ja nem-
mad kaswasid kolbolisfiks ennimesfiks.

Hea asfi on, Zummala peäle loota.

Karel olli kahhe täiskünnise astane pois,
kui temma emma surri, kes lesse põlwes
tühjal ajal, isse ennast ja omma poega
waele wiisil olli toinud. Kui temma sur-
ri, siis maksid Moisarwannemad puserfi ja
houa rahha, ja hea külla raawas wiis
tedda mahha, ilma mattufse joduta. Kui
nemmad tedda said mulda pannud, siis
kõis Karel küllas, healt rahwalt leiba
pallumas, ja pakkus ennast igga ühhele,
kes temmale middaki andis päiwilisfiks,
kui tedda agga kegi tahtis piddada. Se
jures lotis ta Zummala peäle, kes tem-
male ello olli andnud, et ta tedda ka ed-
daspidi mahha ei jättaks: sest temma
ollu tedda heaks risti innimesse lapsfiks ül-
leskaswatanud. Wumaks kãnas Zum-
mal Moisarwannema süddant: se wõttis